

donien, Chrysantes; icke länge uppehållit sig i det kloster, dit han med 1200 man flydde (såsom sist berättades), utan samlat 5000 man och tägat mot Katerin i Pierien (18 timmars väg från Larissa i Thessalien), där han förenade sig med Antimos Gazis, Erkebiskopen i det Thessaliska Magnesia. Förenade intog de då Larissa, nyckeln till Epirus, sedan de lätit alla i staden varande Mohamedaner springa öfver klingen. Sålunda räcka Thessalien och norra Macedonien Servierna handen och kunna redan anses såsom afskurna från Ottomanniska riket. Den anda, som råder hos Grekerna, kan ej hättre måtas, än det skett i ett brev från Turkiska gränsen, dateradt d. 2 Maji, där det heter: "Det älskade fäderneslandet, det sköna Hellas, arbetar att ändtligen bryta tyranniets ok och blifva fritt. Ni vet, hvad som skett i Moldau och Walachiet; och redan hafva vi underrättelse om resningen i Peloponnesus, i Epirus, om rörelserna i Servien och Bulgarien. Sjelfva vår vän A. (den ädle, om Greklands bildning så högt förtjente Anthimos Gazis), med korset i ena och svärdet i andra handen, står i spitsen för sina landsmän i Thessalien. Hetairian (det ordensmessiga, sedan lång tid bestående förbundet mellan Grekerna) har vidt utbredd sig och räknar bland sina medlemmar till och med Turkar, hvilka, ledsna vid Sultans tygellösa regemente, vändt sig till henne, att finna skydd och lagu. Nu eller aldrig, bästa vän! Grekernes entusiasm har inga gränser. De rika räkna ej mer någon enda Obelos för sin egendom; allt hafva de gifvit Hetairian. Andra hafva frivilligt inskrifvit sig såsom simpla soldater. Den svarta drägten (Grekelands besrikares uniform) anlägga de och, med dödens sinnebild på mössan, framhäga de glädt med utropet: lefve fäderneslandet! frihet eller död! under fanorna, dem Helleniska nationens ädle husvandrör höjt. Sjelfva Ali Pascha af Janina är ledamot af Hetairian. Därför hafva Sulioter och Agraphier förbundit sig med honom." — Hydroterne hafva sändt Spartiaterna ett skepp med krigsförnödenheter och deras anförare en hedersvärvja; värde 4500 piaster. — D. 31 Maji gick i Marseille det rykte, att Grekernas flotta trängt genom Dardanellerna.

Från Constantinopel har man directa bref af d. 10 Maji, af innehåll: att veckan förut en förfärlig gäsnings herskat bland Janitscharerna, att en hop Grekiska kyrkor plundrades, andra förstördes; men att Regeringen, genom sin beslutsamhet avvänt den hotande stormen. Då Ryssland högt ogillat insurrectionen, hade man intet krig att frukta, ocks regeringen kunde lemla hela sin uppmärksamhet åt Morea och öarna. Grekernas överblo-

nade åt sig sjelfva, vore i en förtviflad belägenhet o. s. v. Detta är, såsom man ser, endast reflexioner. Öfver Odessa vet man från Constantinopel af d. 14 Maji, att folket där, oaktadt alla regeringens bemödanden, allt jemnt tillät sig de största utsväfningar mot Grekerna, och att regeringen fortfor att låta afrätta alla, som avsetat eller gynnat Grekiska resningen. Sjutton kyrkor voro då alldeles förstörda. Även i Adrianopel voro 23 bland de fornämsta Grekerna afrättade, och lika ödbliade träffat f. d. Patriarken i Constantinopel, Kyrillus, som där lesde obemärkt. — Oroande rörelser bland milicen visade sig. Man sätta tätta skäckningar; officerarne samlades i kafféhusen; Janitscharerne lemnade sina handtverk; och många matroser och kolbärare begofvo sig till kasernererna, för att där förena sin stämma med de öfriga. Allmänt yttrade sig missnöjet med några af de fornämsta hofmännen och ministrarna, och det var fråga om att hos Sultan begära deras hufvud. Några fornämna blefvo verkligen skickade till slotten vid Bosphoren, där de troligen fätt sim ändalykt. — Det säges, att man vidtager skyndsamma anstalter till Constantinopels befättande.

Att Strogonow blifvit insulterad, såsom ryktet sagt, bekräftar sig icke; men deremot har Ryska Legations-rådet Fontone (icke Souton, såsom sist berättades) blifvit hemsökt i sitt hus af utskickade Janitscharer, som borttagit hans papper. Han sjelf skall i tid hafva räddat sig, men allt i hans hus blifvit förstört. Turkarne i Constantinopel göra, i sin förbittring, Ryssarna skarpa förebrölser. De säga, att de därifrån flyktade Grekiska Furstar blifvit högst vänligt emotagna och fätt genast landstiga i Odessa, under det andra Turkiska skepp måst hålla 30 dagars sträng quazantine.

Om Ypsilanti känner man ingen ting tillförlitligt. Franska blad säga, att han redan var i Adrianopel och beredde sig att gå mot Constantinopel. De tillägga, att den nya Hospodaren, Kallimachi, återkallad till Constantinopel (sedan han förut fätt sig uppdraget att anföra arméen mot Ypsilanti), förlovat förståndet vid denna underrättelse. — Ypsilanti har vunnit ett mägtigt stöd genom föreningen med Furst Kantakuzeni, som är omäältigt rik och hvars slägt, hvilken äfven är etablerad i Siebenbürgen och Ryssland, härstammar från de Grekiska Kejsarne. Tidningarna meddela några bref från Grekiska ynglingar, då de lemnade Tyskland och gingo att strida för fäderneslandet. Ett af dessa bref, dateradt Wien d. 18 Maji, säger: "Peloponnesus är fritt, Gudi vare tack!" I Epirus drog tyranniet sin sista pust. Nu

vänte vi underrättelse, att den förrenta Helleniska härmagten från Epirus och Peloponesus inryckt i Thessalien. Vår Thrasybulus (Alex. Ypsilanti) står i Walachiet vid Tergovist och väntar på underrättelser från Epirus och Servien, för att upbryta. Hvad man hittills i tidningarne läsit om honom är grundfalskt. Hans armée räknar 30,000 man fotfolk och 8000 ryttare, utom de 12,000 man Theodor anförer. Bland trupparna råder den berömligaste enighet och stor entusiasm."

Pendedeka har d. 9 Maji på nytt revolutionerat Jassy, då regeringen där icke ville lempa lissmedel för Grekiska trupporna och uphäfva gemenskapen med Paschan af Ibraiil. P. har sjelf åtagit sig styrelsen och uphäfvit förbindelsen med Paschan. Turkarne hafva utsändt ströspartier och Grekerne hafva tillfångatagit den från Ibraiil återkommande Moldauiska deputationen. D. 16 inlopp i Jassy underrättelse, att Seraskieren af Ibraiil d. 13, på land- oeh sjö-väg, ankommit till Galacz, där alla Greker nedgjordes; endast en Capitaine räddade sig. Seraskieren förskansade sig vid Donau, der han inväntade Paschan af Silistria med 15,000 Turkar och 8,000 Tatarer. Denne nyhet har från Jassy jagat alla Bojarer och Metropolen; men Grekiska militären där ville försvara sig och häldre dö, än söka hjelp hos en främmande magt. Från Berlin har man den obestyrkta nyheten, att en Turkisk colonne besatt Bucharest, att Grekernas stridskrafter uplöst sig o. s. v.

Oroligheterna i Smyrna lära hafva upphört.

I Tyska tidningar läser man en utsörlig framställning af förberedelserna till den nu inträffade Grekiska revolutionen. Den är icke ögonblickets verk. Allt sedan fälttåget i Egypten reste Franska officerare genom Grekeland, i militäriska och politiska afsigter. Redan före slaget vid Wagram existerade ett Grekiskt förbund, till Greklands befriande, skyddadt af Franska regeringen. Hufvudmannen, Rhizas, hvars krigs-sånger, eldigare än Tyrtæi, alltsedan skallade i Grekland, blef på hemresan mördad; men hans anda lefde. 1810 och 1811 var Franska planen till Greklands eröftring färdig, 30,000 gevär utdelade till bergsboarne i Epirus, förbindelser stiftade, Servierna vunna, 90,000 man Franska trupper färdiga, Ali Pascha af Napoleou smickrad med hoppet att erkännas för souverain monark, men en Prins af Franska Kejsarhuset i sjelfva verket utsedd till Greklands Konung, Janina till hufvudstad. Denne plan förstördes genom kriget mot Ryssland; men den hade hos Grekerna väckt en anda, som gjorde dem fruktade af Porten,

understödde Alis förslag och slutligen fann en förenings-punct i Hetairian, som 1814 stiftades i Wien, under Congressen, af en statsman(?), "som genom naturens känslor hänger fast vid Grekeland." Erkebiskopen Ignatius (som nu lefver idraget i Pisa) arbetade gemensamt med honom; Hetairian befordrade Grekernas bildning och understöddes af de ansedda män. Medlemmarnas symbol är en guld-ring, med bilden af en nattuggla och Chiron, hvilken, såsom hjelte-upfostrare (Achilles's lärare), bär en gosse på ryggen. Denna i början blott vetenskapliga inrätning blef sedan politisk. Hela folk, såsom Pargioterne, Sulioterne o. s. v., iugingo i massa däri: sluttigen äfven Ali Pascha, då han var undertryckt af sina motståndares vapen. Sulioterne biträdde honom då, Mainoterne nedstego från sina berg på den bestämda dagen (d. 6 sistl. April) och Hydioternas flotta lopp ut, att upsöka den mot honom utsända Turkiska escadre.

Frauska Ministeriella bladet Moniteur af Warchau af d. 20 Maji: "De Ryska och Polska trupper, som tåga mot Moldau, skola där bilda en cordon, för att hindra Turkarna att, vid de Grekiska och Walachiska rebellernas förföljande, beträda Ryska området. Kejsaren är dessutom, enligt fördraget i Sistowa och Bucharest, garant af Moldau och Walachiets fri- och rättigheter; och om Porten, efter oroligheternas kuvarande där, vill gifva dem en ny regering, kan det ej göras utan i ösverenskommelse med Ryssland." — Man vet, att 100,000 Ryssar redan i början af Maji gingo över Düna.

Tyskland. Från Wien berättas, att der kommer i år att hållas en diplomatisk congress angående de Turkiska angelägenheterna. (Franska tidningar säga tvärtom, att Kejsar Alexander, i anseende därtill att oroligheterna i Turkiet fördrade Dess närvoro i Ryssland, redan i Laibach för detta år ösvergivit beslutet att göra en ny resa, och att den till hösten beramade congress skall hållas först nästa år).

Norrige. På Lagthinget d. 7 och 8 dennes, likasom på Storthinget d. 8, förefollo debatter blott om beviljningen och dess fördelning. Till d. 12 voro samma mål anslagne i båda Thingen, äfven som till d. 13 i Lagthinget.

COURJEREN

FRÅN STOCKHOLM.

Måndagen den 25 Junii.

LAGKLOKHET.

(Forts. fr. No 16.)

Då jag ansett mig icke böra genom förhör å Lands-Cantzliet sjelf förvissa mig om angifvelsers sanning, har jag icke eller på andras berättelser och försäkringar derom, utan endast på vederbörandes requisitioner utfärdat befallningar eller fattat beslut om för brott angifne personers häktande.

Ester denna utredning af mitt nu varande handlingssätt i afseende på brottmål i allmänhet, får jag äran uplysa de särskilda omständigheter, hvilka föranledt mig, att icke annorlunda försäkra mig om Postillonen Wikströms person, än att jag till sagt honom, att icke från denna Stad sig begisva, utan der afbida den kallelse och ransakning vid vederbörlig Domstol, som ifrån Konungens Betällningshafvande i Westerås vore att förvänta.

Den 24 sisledne September ankom till mig en rapport af Länsmannen i Norrberkes Socken Eric Bergström, enligt hvilken Postillonen Wikström skulle å Smedjebacken hafva i vittnens närvaro erkänt, att han borttagit 17 R: d 16 sk. Banco utur ett af honom brutet bref, hvilket Glasmästaren Wikman dersädes (icke uti Wik) hade honom ansörtrott för att i Westerås af-

lemnas. Sedan jag om denna emot Wikström inlupne anmälän genast underrättat Post-Inspectoren härstädes J. E. Wigander, på det att Wikström icke, förr än undersökning om hans brottslighet föregått, måtte såsom Postillon åtfölja Posten, eller få tillfälle att på Post-Contoiret åtkomma några bref till främmande personer, afsände jag samma dag med Extra Post den skrifvelse till Domhafsvanden i Wester Bergs-lagen, Herr Häradshöfdingen Lars Alin, hvilken härjemte i afskrift under (Lit. A) bisogas. Uti svar af den 25 September, hvilket med Ordinarie Posten den 28 hitkom (Lit. B.), begärde hemälde Herr Häradshöfdinge, att jag, som af anförde skäl förklarat mig icke kunna förhöra Wikström, ville förekalla honom för att åtminstone affordra honom upgift när och hvarest han upbrutit brefvet och de deruti förvarade penningar tillgripit, på det att den Domstol, vid hvilken den erfordrade undersökningen här om borde anställas, närmare måtte kunna bestämmas. Endast för att fullgöra hvad en Domare sålunda äskat, lät jag genast förekalla Wikström, hvilken, på sätt det då förla Protocollt (Litt. C.) utvisar, väl erkände, att han först vid ankomsten till Westerås tillgripit penningar, som varit förvarade uti det af Glasmästaren Wikman honom anförtrodde brefvet, men tillika föregaf, likasom han förut för Post-Inspect-

toren Wigander berättat, att brefvet icke med upsåt och genom hans handaverkan blifvit brutet, utan af våda, medelst nötning i hans ficka, öppnad. Till någon fullständigare undersökning om sanningen eller sannolikheten af detta föregivande fann jag mig icke berättigad af Domarens rekvizition, hvilken, såsom ovan förmäldt är, var den enda ostridigt lagliga anledning till förhöret, som jag ansåg mig äga. Och då Wikströms brottslighet, efter hans inför mig afgifne berättelse derom, icke var så qualificerad, att jag trodde den kunde bedömas att vara urbota, fann jag mig ej eller hafva laglig anledning att Wikström uti häckte inmana. Med Posten den 1 October översände jag Protocollet rörande honom till Konungens Besallningshafvande i Westerås, i följd hvaraf, enligt dess svar af den 10 i samma månad, Ordföranden i Kämnars-Rätten derstädes utsatt dag till den 24 derpå följande, då undersökning rörande Wikströms tillgrepp vid bemälte Rätt skulle företagas, hvilket Magistraten anmodat Konungens Besallningshafvande att mig tillkännagiwa i afseende på den åtgärd, som till Wikströms inställelse lagligen kunde äga rum. Enär nu Domaren efter erhållen kunskap, om Wikströms inför mig afgifne bekännelse icke fordrat hans häktande fann jag mig icke kunna vidtaga annan laglig anstalt, för hans inställelse vid Rätten, än att genom Magistraten i Fahlun låta honom derom antydas. Den 12 October expedierade jag bref härom till nyssnämnde Magistrat, som följande dag aflemnade bevis att Wikström blifvit kallad, hvilket jag med Posten den 15 till Konungens Besallningshafvande i Westerås översände. Då han likväl icke vid den af Westerås Kämnars-Rätt beständna tid der tillstädes kom, beslöt Rätten, att han skulle hemtas, för att d. 7 November inför of-

tanämnde Domstol inställas, till verkställighet hvaraf Konungens Besallningshafvande i Westerås begärde min handräckning, uti bref af den 27 October, hvilket Söndagen den 29 hit anlände. Den följande Söcknedagen anmodade jag skrifte-ligen Magistraten i Fahlun, att genast låta gripa och i Landsfängelset inmana Wikström, så att han med den nästa dag afgående fång-transport måtte kunna till Westerås afsändas. Magistraten inberättade den 31 October att Wikström icke kunnat anträffas, utan att han omkring åtta dagar derförrinnan här ifrån Staden sig begifvit, hvarvid, efter ytterligare inhemptade underrättelser, han sagt sig vara sinnad, att till Westerås afgå, hvarom jag uti bref af den 2 November lemnade Konungens Besallningshafvande derstädes kunskap. Då Wikström likväl dit icke ankommit, har han, efter Kämnars-Rättens den 7 November fattade och af Konungens Besallningshafvande uti skrifvelse af den 14:de, som den 16 i samma månad hitkom, mig meddelade beslut, ytterligare blifvit efterspanad, samt allmänningen efterlyst uti härifrån utfärdad tryckt Kungörelse af den 22 November, eller den första dag, då Posten härifrån afgick till alla delar af Länet och till alla Landshöfdinge-Säten i Riket.

(Forts. e. a. g.)

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiet. Från Marseille berättas, att de från Asien ankomna trupper, jemte göbeln i Constantinopel, försalt sig i öppet upprors-tillstånd. Allt ifrån tidigt på morgonen genomströfvades de, med svärdet och facklen i hand, alla städens gator och mordade, utan anseende till ålder eller kön, Grekerna samt de örliga Christna, hvilka bo i Frankernas qvarter och förstaden Pera. De upbrända äfven större delen af nämnde förstad; och endast Franska Ministerns palats skonades. Engelska Ministern, med sin familj och suite, fann där en till-

